

THESES JURIDICÆ
DE
FEUDO NOBILI,

1657/10 b47

12

Quas
D. O. M. A.

Ex decreto & autoritate Magnifici & Nobilis-
simi Jctorum Ordinis in Illustri Salanâ,

P R Æ S I D E

VIRO NOBILISSIMO, AMPLISSIMO, CON-
SULTISSIMO ATQVE EXCELLENTISSIMO

DN. JOHANN. STRAUCHIO,

Jcto & Antecessore hujus Academiæ Celeberrimo,
Consiliario Saxonico, in supremo judicio Ducum Saxo-
niæ & Scabinatus Adfessore gravissimo, &c.

*Domino Præceptore atque Promotore suo
summoperè observando.*

Disputationis inauguralis loco
PRO LICENTIA

Summos in Utroque Jure honores & privilegia
Doctoralia rite capessendi

publico eruditorum examini submittit

ALEXANDER Hummel

in Auditorio Jctorum,

Ad d. 25. Jul. horis ante & pomeridianis.

J E N Æ,

Typothetâ SAMUELE KREBSIO,

ANNO M. DC. LVII.

14.

45

ΣΥΝ ΘΕΩ.

PROOEMIUM.

Quoniam nullam ferè in universo
jure materiam reperire liceat, in quâ non
amplius alicui, dubias & difficillimas quaestiones
discutiendi variasque interpretum non modo ab
aliis sed à seipsis sæpè dissentientium opiniones
ad juris principia tanquam ad lydium lapidem,
revocandi pateat Campus: hisce tamen illam juris partem, quæ
de usu feudorum prodita est, ita abundare, ut præ cæteris omni-
bus una hæc imprimis mirum in modum afflicta esse videatur, ne
mo facilè inficias ibit. Præterquam enim quod constat, eos, qui
nobis jus feudale literis consignarunt, homines privatos tantùm,
fuisse, nullam habentes legis faciendæ potestatem, isti insuper adeò
se se ostenderunt justæ methodi insolentes esse, ut nullo adhibito
materiarum delectu, prout ipsis in mentem venerat, hanc juris ci-
vilis partem non disposuisse, sed distraxisse potius plerique fate-
antur. Etenim non tantùm titulus titulo connexus atq; coagmē-
tatus non est, sed in eodem titulo etiam res diversæ proponuntur,
atque ad nauseam usque repetuntur. Quam autem periculosa
sit hujus juris confusio & incertitudo, res ipsa satis testatur. Cum
non de suggrundis, de glande legenda, de mortuo inferendo aut
aliis similibus quaestionibus in istâ juris parte disputetur, sed de
re omninim maximâ maximèque necessaria, quâ publica omni-
um ferè regnorum adeoque præsentis etiam Imperii Romano-
germanici forma & dignitas potissimùm continetur & conser-
vatur. Quam etiam ob causam ex istâ juris parte præcipuum quod-
dâ membrum s. articulum, qui est de feudo nobili, loco disputa-
tionis in auguralis assumere, & quantùm ingenii vires permittunt,
propter mirâ feudistarum in ejus descriptione variationem, in
genuinam ejus naturam paulò penitius inquirere bonoque cum
Deo sequentes de eo theses proponere libuit.

A 2

I. Est

THESES. I.

EST itaque feudum nobile, per cuius concessionem ex potestate & voluntate concedentis nobilitas ejusq; jura alicui conferuntur.

Varia quidem apud feudistas in 2. f. 10. in quo primaria istius materiae sedes est, de hoc feudo nobili inveniuntur opiniones & descriptiones, sed omnes partim ineptae, partim imperfectae ac vitiosae. Qualis est (1.) quando dicunt: feudum nobile esse illud, cui vis nobilitandi à principe tributa est, sive, quod personam accipientis nobilitat. Gothofr. Ant. *Disp. feud. I. th. 6. lit. b.* Wefenb. *tr. feud. c. 2. n. 4.* Præterquam enim, quod unde hoc dignosci possit, non exprimat, non magis feudum aliquod personam nobilitare potest, quam locus sanctificare hominem. *c. 3. 9. & fin. D. 40.* aut is, qui emit domum Decurionis, decurio inde appellari. *l. 4. C. de incol. lib. X.* Sicuti nec navicularius fit, qui emit rem naviculariam. *l. 2. C. de præd. & omn. reb. navic. lib. XI.* cum res hominibus accedant, conditionemque à persona accipiant, non è diverso. § 37. *d. R. D. l. 1. in fin. C. d. imp. lucrat. descript. L. X.* Præterea etiam hoc inconveniens ex eâ sequeretur, quod successores ignobiles s. plebeji tam singulares quam universales, simul ac modo possessionem feudi nobilis acquisiverint, nobilitatem inde consequantur, quod tamen dictæ descriptionis Autores non solum ipsi negant, Gothof. Ant. *d. l. b. in fin.* sed etiam voluntati concedentis, quæ solum ad primum acquirentem ejusq; legitimos descendentes directa censetur, nec non experiëntiæ repugnare videtur. Obrecht. *d. jur. feud. l. 1. c. 5. n. 37. add. th. 7. in fin.* Laborat igitur ista definitio hoc vitio, quod contra regulam Logicorum latior sit suo definito. Multò minus (2.) probanda eorum opinio, qui à servitio & præstatione rationem appellationis desumentes tunc demum feudum nobile esse contendunt, quando fit præstatio nobilis, ut quia feudatarius solum solvit accipitrem, vel unum canem aut quid simile Tusch. *tom. 3. concl. præct. lit. F. concl.*

concl. 142. n. 3. Uti n. hcc sine ullâ probabili ratione asseritur; ita aliâ insuper refutatione minimè opus habebit. Ejusdè farinae sunt etiam illæ, quas ulterius recenset Tiraqv. *d. nobil. c. 7. n. 1. & seqq.* Obrecht. *d. c. 5. n. 20.* Verissimè proinde sentire videntur illi, qui feudum nobile à personâ concedentis, potestatem & voluntatem per feudum aliquem nobilitandi habentis, denominari volunt, quo respectu longè facilius tolerari possunt ea, quæ (3.) à Vult. *1. f. 8. n. 9.* Niell. *Disp. 1. th. 7. lit. c.* Hunn. *tr. feud. c. 6. divis. 3. opin. 3. p. 67.* affertur. Nobile scilicet feudum esse, quod ab eo, qui potestatem & voluntatem nobilitandi habuit, concessum est. Sed cum sic iterum dubitare liceat, an soli personæ, an verò simul etiam rei nobilitatis jura sint tributa; cum etiam de eo casu possit intelligi, ubi concessio prius feudo seorsim quis deinde nobilitatur, nec ullus ad rem respectus habetur, ideoque adhuc ea verba adjicere placuit: per cujus *feudi sc.* concessionem. Ut scilicet intelligatur, non sufficere ad constituendum feudum nobile, nobilitate personam accipientem quocunque modo donari, sed prætereà etiam requiri, ut concessio nobilitatis ad rem à concedente simul sit restricta, nec aliter ipsenisi per eam ejusmodi dignitatem alicui conferre voluerit. *Vid. Nobil. Dn. D. Struv. Consobrinus atq; præceptor meus atq; de venerandus Syntagm. jur. feud. D. 3. th. 5.* Obrecht. *d. c. 5. n. 30.* Quanquam verò nobilitas à personâ dependeat, eiq; soli & non rei propriè cohæreat, adeoque minus aptè feudum inde denominationem quandam accipere videatur: Attamen cum ea per rem feudalem conferatur, & prætereà collatio illius faciat, ut respectu ipsius rei juribus quis fruatur peculiaribus, hinc meritò etiam feudo ob jura hæc, quæ ipsi rei quasi sunt connexa, nobilitatis nomen tribuendum videtur. *Vid. Nobil. Dn. D. Struv. d. th. 5.*

II. Hujus feudi nobilis à feudistis duæ constituuntur species: Regale nimirum & Nobile in specie sic dictum.

Sumitur itaque vox nobilis vel generaliter & latè, quomodo jam fuit definitum; vel specialiter & strictè pro inferiori ali-

A 3 quâ

quâ dignitate, qua persona vel res ex certis causis ab eo, qui nobilitandi potestatem habet, plebejâ conditione solùm eximitur, & præclaris privilegiis condecoratur. Nobiliss. Dn. D. Struv. *Exerc. feud. 3. th. 5.* Obrecht. *d. c. 5 n. 44.*

III. Regale sive illustre feudum est, cujus investiturâ dignitas regalis confertur ab eo, qui potestatem conferendi habet.

Qualia feuda sunt ea, quæ conceduntur sub nomine Ducatus comitatus, marchinatus &c. *2 f. 10. Reink. d. reg. sec. & Eccles. p. 1. cl. 4. cap. 16. n. 5. & 31.* Quamquam enim nonnulli putent, ad feudi regalis constitutionem non requiri, ut dignitas regalis alicui simul conferatur, idque sub speciali aliquo nomine veniat, sed omne illud regale censerit, quod à rege vel summo principe alicui conceditur, eamque ob causam ejus hanc descriptionem forment: quod supremi principis autoritate vel ab alio superiore non recognoscendo concessum est. *Hottom. in 2 f. 37. verb. beneficio regali.* Eorum tamen opinio non solum nullos adhuc nactus est defensores, sed etiam textui *d. 2. f. 10.* è diametro adversatur, ubi illi, qui de ducatu & similibus feudis à principe sunt investiti, ab aliis de plebe vel plebis parte simpliciter investitis expressè distinguuntur, id quod colligi potest ex particulâ adversativâ *verò*, quæ semper diversitatem quandam à præcedentibus importat. *Ruding. I. Obs. I. non obst. d. 2. f. 34 verb. debeneficio regali & verb. à rege investitum.* Hisce verò aliisque similibus regalem quandam dignitatem inesse, indeque nomen suum sortiri satis constat *ex 1 f. 14.* procul dubio ideò, quod de ejusmodi feudis investiti ad regiâ quandam dignitatem potestatemq; , propriè reges accedentem aspirent & præcellentem nobilitatem, consequantur *Obrecht. d. c. 5. n. 33. Reink. d. c. 16. n. 21.* Cujus rei illustre exemplum in imperio nostro præcipuè nobis exhibent Electores cæterique principes & status imperii tam Ecclesiastici quam seculares, ratione sc. suorum Archiepiscopatum, Electorum, Episcopatum & similibus feudorum regalium, quæ immediatè ab imperatore & imperio recognoscunt. *Gemmel. in comp. jur.*

jur. feud. p. 5. princ. & superioritatem territorialem in iis exercent.
Nob. Dn. Struv. *Exerc. feud. 6. th. 10. de quâ vid. Reink. d. tract. 1. cl. 5. cap. 3.* Hinc formulæ illæ ad prodigalitatem usque decantatæ pro-
manarunt: Quod quilibet imperii status in suo territorio tan-
tum possit, quantum imperator in universo imperio, de quo Gail.
2. O 57. n. 7. & 1. de pac. publ. c. 6. n. 10. Quodque ipsum impera-
torem propter regalia investituram in suo territorio repræsen-
tet. Wehner. *in obser. pract. verb. Stand des Reichs* quæ qua-
tenus procedant, latius declarat Reink. *d. tract. 1. cl. 5. c. 6.* Carpzov.
d. Leg. Reg. c. 1. sect. 13. Klock *d. contrib. c. 4. n. 313.* Cœterum de
horum feudorum, præsertim verò Electoratuum origine latius
& accuratius differentem vide Nob. Dn. Struv. *d. Ex. 3. th. 6.* Knich.
Comm. de Saxon. non provoc. jur. verb. Ducum Saxonie. c. 4. Hoc
saltem interim notandum, quod feuda regalia Ecclesiastica à sce-
ptro, quo investitura eorum expeditur, germanico idiomate vo-
centur *Scepterlehn* / Feuda verò regalia secularia *Sahnenlehn* /
propter vexillum scilicet, quo principes seculares olim in publi-
co confessu de illis feudis ab imperatore investiri solebant, quod
in desuetudinem abiisse scribit Knich. *d. c. 4. n. 55.* Reink. *d. part.*
1. cl. 4. n. 10.

IV. Nobile feudum in specie sic dictum est,
cujus investiturâ nobilitas (in specie sic dicta
absque dignitate illustri) ejusque ipsi rei quo-
dammodo inhærentia jura secundum volunta-
tem & potestatem concedentis conferuntur.

Nob. Dn. Struv. *d. Ex. 4. th. 8.* Cujusmodi feuda tres vasallo-
rum ordines *sec. text. 2. f. 10.* tenuisse censentur. Quorum primus
est Capitaneorum s. valvasorum majorum, qui scilicet ab ipso
summo principe vel aliquâ potestate de plebe aliquâ vel plebis
parte per feudum sunt investiti. Secundus verò est valvasorum
simpliciter ita dictorum, & sunt illi, qui à jam dictis Capitaneis
beneficium tenent. Tertius denique valvasinorum vel valva-
sorum minorum, qui ab istius ordinis secundi valvasoribus simi-
liter

liter feudum acceperunt. Illa saltem inter ipsos adhuc inter-
cessit differentia, quod primi ordinis vasalli per infeudationem
à principe factam illicò effecti sint nobiles; Duo verò postero-
res ordines tum demum, si antiquitus beneficium tenuerint, & ita
ex lapsu temporis vasallis nobilibus annumerati fuerint. 2. f. 10.
vers. *Ceteri verò*. Hæc si hodiernis moribus accommodari debe-
rent, dictis Capitaneis illi status imperii, qui alia feuda immedia-
ta non annexâ dignitate regali possident, nec non liberi & imme-
diati imperii nobiles die freye ReichsRitterschafft in den dreyen
Kreysen/ Schwaben/ Francken und Rhein/ haud ineptè compa-
rari posse videntur. Quamvis enim isti hodiè inter status impe-
rii non amplius connumerari possint, cum genuina illa & infalli-
bili notâ jure scilicet sessionis & suffragii in comitiis careant, nec
nomen eorum in receptâ annoq; 1521. conscriptâ imperii matriculâ
reperiatur. Carpz. d. L. R. cap. 3. sect. 12. n. 29. Ruding. 4. O. 37. Spreng.
Syn. jur. publ. cap. 15. Non tamen, liberum hunc equestrem ordinem
subjectione & fidelitate immediatâ, quibus imperio est obstrictus,
penitus amisisse, nec amplius instar Capitaneorum ab ipso impe-
ratore vel imperio dependere, sed unâ cum territoriis suis liberis
sub alterius principis Jurisdictione redactum esse statim inde con-
cludi potest, quippe à quo ipse Imperator jam dudum Cameram
ad querelâ dictorum nobilium in mandatis seriò dehortatus est,
sicuti refert Gylm. Tom. 3. Symph. fol. 235. voce Nobilitas. Klock. d. con-
trib. c. 4. n. 300. Cum, etiamsi non sit status, nihilominus quispiam
immediatus imperii subditus esse possit, prout elucescit ex Recess.
imp. de Anno 1564. §. Und wollen wir: ibi: gegen denen so nicht
Stände des Reichs/ jedoch dem H. Reich immediatè unterworfen
sind. Hinc non solum ab ipsâ Cæsareâ majestate pro benevolo ac
voluntario subsidio requiruntur, umb eine mitleidentliche Hülffe
ohne etzigen gewissen Anschlag. R. J. d. An. 1500. §. auch sollen die
Ritter und Knechte etc. & An. 1566. §. Wir wollen auch aus glei-
chen bedencken. Limn. d. J. P. l. 6. c. 2. n. 10. & seqq. Klock. d. imet.
c. 14. n. 46. Sed etiam solum imperatorem pro suo magistratu &
ratione feudorum illorum, quæ ab imperio habent, simul etiam
Domino feudi recognoscunt. Gylm. Symph. T. 1. p. 1. t. 3. vol. 7. n. 17.
f. 239.

f. 239. vot. 12. n. 34. f. 263. & f. 216. n. 25. it. f. 238. n. 13. Wehn. obs.
pract. voc. **Landsfürstl. Obrigkeit** / & voc. **Landsteuer.**
adeo ut in ejus & imperii præjudicium ne quidem cum juramen-
to alienæ jurisdictioni sese submittere valeant. *Sixt. de regal. c. 4.*
§. 67. n. 68. Knich. *in epops. n. 177.* Licet in alterius principis terri-
torio nobilia & libera ipsorum prædia sita sint. *vid. Gail. d. ar-*
rest. c. 6. n. 8. ac jure feudi ab eo dependeant, per ea, quæ tradit
Gylm. *Symph T 1. p. 1. 4. f. 300.* Knich. *d. Sax. non provoc. verb ducum*
Sax. c. 6. n. 3. & seqq. Klock. *d. contrib. c. 4. n. 273. & seqq. usque ad*
n. 279. jung. th. 5. post princ. de quorum alienatione & aliis insuper ad ea
spectantibus questionibus integrum juris responsum cum rationibus du-
bit. & decid. refert Besold. thes pract. voc. Ritterschafft. vel
etiam alia insuper bona ab eo in feudum teneant. *Limn. d. J. P.*
l. 6. c. 3. n. 3. & seqq. Spreng. *d. c. 15. in pr.* Quia vasallus quat. talis
non est subditus Domini *vid. 2. f. 5.* Nob. Dn. Struv. *Ex feud 8. th. 6.*
in fin. & Ex. 11. th. 2. Klock. *d. tr. c. 14. sect. 2. n. 4. & 18.* nisi forsan in
ejusmodi loco, in quo inhabitantes de consuetudine subjectionis
onus subire tenentur, simul domicilium suum foveant, quomodo
in Electorum & Ducum Saxonie territoriis die *Landfässerren* vige-
re testatur Wehn. *obs. pr. verb. Landfässerren* / quò pertinet, quod de si-
multaneè investitis refert Dn. Struv. *Ex. ad ff. 9. th. 52. ex Carpz. lib. 6.*
resp. 115. Cujusmodi in casu Domino territorii, perinde ut alii sub-
diti, homagium *Erbhuldigung* præstare tenentur & duplicem per-
sonam Imperialem scilicet & provincialé repræsentare incipiunt,
Gail. d. cap. 6. n. 14. Prætereà quoq; iisdem ferè, quibus aliàs imme-
diati imperii cives gaudere solent, juribus & privilegiis fruuntur.
Adeò, ut quod in principe die *Landsfürstliche* / id in nobilibus im-
mediatis die *frene Adelige Obrigkeit* appellari, eosque propter
paritatem jurisdictionis à vicino principe in exercitio suo con-
sueto regalium impediri non debere cum aliis asserat Wehn. *d.*
loc. add. Gail. 2 O. 62. n. 3. Myler *d. princip. & stat. imper. c. 25.*
Spreng. *d. c. 15. ubi 12. regalia ipsis attribuit.* Qr. autem an superior-
itas territorialis proptereà ipsis sit adscribenda? Quod nego
cum Nobiliss. Dn. Præside, *Præceptore meo colendissimo in Disp.*
quam de constitutionibus principum ante triennium præsidendo

B

his

hic loci habuit th. 7. vid. Klock. d. tr. c. 4. n. 296. & 300. & c. 14. n. 36. cum seqq. A medii deinde ordinis vasallis illi, qui ab immediato quodam imperii principe de comitatu vel alio feudo nobili ad provinciam suam spectante sunt investiti, non multum distabunt. *add. Reink. d. reg. sec. & Eccl. p. n. cl. 4. c. 14. n. 33.* A quibus si rursus alii de parte quadam subinfeudati fuerint, valvasinis isti optime assimilari poterunt. Licet vero horum duorum generum vasallos ex longævâ feudorum possessione etiam ratione personæ nobilitatem consecutos esse *per d. text. 2. f. 10.* probabiliter concludi posset: Hodiè tamen absque generali imperii nostri consuetudine id vix asserere licebit, postquam nobilitandi jus de reservatis imperatoris esse dicitur. *vid. th. seq. pr.* Tantum igitur de juribus toti e. g. Ducatui imperatoriâ autoritate initiò tributis ejusmodi de parte quadam investiti sec. voluntatem principis ratione rei in feudum datæ proportionabiliter participare ipsis concessum erit. *add. Reink. d. c. 14. n. 14 & seq. & c. 16. n. ult.*

V. Ad utrumque hoc feudum constituendum respectu concedentis requiritur (1.) potestas (2.) Voluntas, eaque (3.) non simplex sed per illam ipsam rem, quæ in feudum datur, certum aliquem hominem nobilitandi.

Nob. Dn. Struv. *d. Ex. 3. th. 5.* Obrecht *d. tr. l. 1. c. 5. n. 23. & 44.* Ex primo itaque requisito fluit, quod licet quis aliàs bona sua pro lubitu in feudum dare possit, nobile tamen feudum, si potestate nobilitandi careat, constituere nequaquam possit. *Reink. d. c. 14. in fin.* Est enim potestas primum requisitum in omni actione, quia potentia est principium cujusque effectus, adeò ut si deficiat potentia, quicquid geratur, incongruum reputetur *Tusch. Tom. 1. conclus. 127. lit. A.* Quæ cum de iis solum intelligatur, quæ salvâ honestate & jure fieri possunt. *l. 15. d. condit. instit. Tusch. lit. P. concl. 460.* & verò jus nobilitandi ad jura majestatis majora referratur, nec nisi ab eo, penes quem summa in Rep. residet majestas exerceri soleat, hinc ultrò sequitur, in nostro imperio à nullo præter imperatorem & eos, quibus præterea ex speciali ipsius concessione

sione competit feudum nobile constitui posse, vid. Limn. d. 7. P. lib. 6. c. 1. n. 29. & seqq. Carpz. d. Leg. Reg. c. 3. sect. 13. n. 47. & seq. quare etiam de reservatis imperatoris esse dicitur. Klock. d. contrib. c. 3. n. 54. Huic jam proximè etiam voluntatem accedere necesse est. Goth. Ant. D. Feud. 1. tb. 6. lit. b. Sicuti enim illud, quod nostrum est, sine facto & voluntate nostrâ ad alium transferri nequit l. 11. d. R. J. §. 41. d. R. D. Ita deficiente summæ majestatis voluntate nemo nobilitatem per feudum impertiri vel propriâ autoritate sibi ipsi arrogare poterit, etiamsi prædium aliquod ab eâ in feudum accipiat, cum feuda sine nobilitate dari possint, & nobilitas sine feudis. Ant. d. lit. b. Ista vero nobilitandi voluntas duplici modo declarari potest *expresse sc. & tacite*. Illud fit, quando quis vel ab ipso supremo principe vel ipsius nomine & autoritate ab alio in Ducem, comitem &c. vel etiam nobilem in specie *zum Ritter* prius evehitur, & simul in signum collatæ dignitatis de beneficio quodam investitur. Obrecht. d. jur. feud. l. 1. c. 5. n. 36. Hoc verò si vel (1.) quis sine præcedente speciali e. g. Ducis creatione ditionem quandam sub nomine ducatus vel feudi nobilis in specie ita dicti acceperit. d. 2. f. 10. pr. Tiraq. d. nobil. c. 7. n. 14. quem modum etiam adhuc hodiè valere putamus. Quamvis enim Rosenthal c. 2. concl. 2. in fin. de consuetudine quâdam imperii testetur, quâ de ducatu vel alio feudo majori s. regali simpliciter ab imperatore investitus non Dux &c. salutetur, sed pro nudo possessore *Inhaber des Fürstenthums oder Graffschafft* &c. habeatur, Ea tamen hoc in casu, quo jam primùm ditio quædam sub nomine ducatus in feudum conceditur, locum habere vix poterit. Cum enim concedens sciat vel scire debeat, ejusmodi dignitatem propriè personæ qualitatem esse, eique primariò inherere, rei verò saltem secundariò & sec. quid inesse posse, hoc tamen non attento nihilominus dicto modo feudum ejusmodi de novo constituat, idè nihil aliud inde, quam ejus, personam accipientis simul nobilitandi, voluntas colligi potest juxta vulgaram regulam: Qui vult consequens, vult etiam antecedens l. 2. d. Jurisd. Non secus ac servus, quem contra prohibitionem juris quis sibi in testamento suo in hæredem elegit, ex præsumptâ testatoris mente cum libertate institutus esse censetur. §. 2. f. qui &

ex quib. caus. De alio itaque casu videlicet feudi regalis, quod ex causâ quadam jam noviter imperio fuit apertum, rursus alii sub antiquo nomine concessi erit accipienda. *vid. tb. seq. in fin.* cum consuetudo strictè debeat intelligi ac interpretari Nob. Dn. Struv. *Ex. ad ff. 2. tb. 50.* Vel (2.) quispiam de plebe aliqua vel plebis parte investitus sit eum in finem, ut hujus intuitu officium quoddam vel servitia militaria Ritterdienste in se suscipiat, indeque honorifico aliquo titulo s. nomine. e. g. Capitanei insignitus fuerit. *d. 2. f. 10. vers. qui verò de plebe.* Vel (3.) alicui nobilitandi potestatem habenti ab alio vavasore inferiori s. subvasallo per tempus aliquod militaria præstita sint officia, quò referri posse videntur verba *d. 2. f. 10. si antiquitus beneficium teneant. add. Obrecht. d. lib. 1. c. 5. n. 27.* haud secus ac ille, qui lateri principis permissu ipsius adhæret, pro nobili habetur. Tiraqu. *d. nobil. c. 6. n. 10.* Quamquam etiam, si quis verba *d. c. 10.* de consuetudine accipere velit, nihil alieni à nobis dixerit, cum sicut leges expressâ ita consuetudo tacitâ summæ majestatis voluntate nitatur. *vid. Nob. Dn. Struv. Ex. ad ff. 2. tb. 19.* eaque aliâs etiam hominem ortu plebejûm reddere possit nobilem sec. Tiraqu. *d. tract. c. 10. n. 1. & seq.* Quodnam verò temporis spatium requiratur ad hoc, ut quis ob præstita servitia in numerum nobilium tandem computetur, cum nullibi sit expressum, meritò arbitrio judicis relinquendum erit per *l. 1. §. ult. ff. d. jur. delib. l. 13. ff. d. testib. l. 1. §. 1. in fine d. effract.* Denique (4.) tacita nobilitandi voluntas adest, si infeudationi feudi nobilis ab inferiori quodam principe factæ summa majestas non contradicat, sed facto ipso approbet. *arg. l. 1. §. 6. in fin. C. d. vet. jur. enuel. Tiraqu. d. tr. c. 7. n. 5, 13. & seqq. Reink. d. tr. l. 1. cl. 4. cap. 14. n. 32. add. Klock. d. contrib. c. 4. n. 274.*

VI. In accipiente verò requiritur, (1.) ut tam feudi, quam ejus, quæ per illud offertur, nobilitatis capax sit, animumque (2.) unâ cum re illam acceptandi habeat. Quibus præsuppositis ipsa deinde ejus, perinde ut aliorum jurium in re, subsequitur constitutio & acquisitio.

Hinc

Hinc non solum jure excluduntur illi, qui ad recipiendam nobilitatis dignitatem plane sunt indigni, *l. fin. C. d. stat. & imag. de quibus, an & quanam sint: vid. Limn. d. 7. P. l. 6. c. 1. n. 51 jung. th. seq. circ. fin.* sed etiam, qui tanquam inhabiles, (licet alias per se nobilitatem optimè mereantur) feudum acquirere prohibentur, de quibus itidem, an interdum dentur. *Vid. Dn. Struv. Ex. feud. 5. th. 12. & seqq.* Animum autem nobilitatem cum feudo acceptandi à parte investiendi, ut in omni aliâ donatione, ita & hinc accedere oportet per *l. 55. d. O. & A. l. 19. § 2. ff. d. donat. l. 26. C. eod.* aliàs voluntas concedentis nihil operabitur. Nec enim beneficium invito datur. *l. 69. d. R. 7.* Cæterum de ipsâ constitutione & acquisitione, quæ feudis nobilibus cum aliis communis est. *vid. Dn. Struv. Ex. feud. 7. th. 11. cum Exerc. seq.*

VII. Hæc dicto modo semel alicui feudo indita qualitas licet faciat, ut plerumq; peculiaris jura ipsi inhæreant, quibus quilibet deinde feudo hoc ad ipsum per investituram feudalem translato uti & frui possit: Ignobilis tamen persona, etiamsi à summo principe de novo sit investita, nobilitatem inde haud sperabit.

Sicuti enim aliàs semel probata qualitas adscititia postea tamdiu adesse censetur, donec ejus monstretur absentia *l. 51. de R. 7. in 6. l. 2. C. d. profess. & med. l. 22. d. prob. Treutl. V. 2. D. 4. th. 12. in fin.* Ita etiam prædiis quibusdam initiò tributa nobilitatis jura, etiamsi defunctus sit primus acquirens, iisdem semper infixæ manent & unà cum ipsis ad quemlibet possessorem transiunt. *arg. l. fin. C. d. præd. & omn. reb. navic. nec prius extinguuntur, quam ipsum extinctum sit feudum, vel ab ipso concedente contraria voluntate rursus adimantur. add. Klock. d. contrib. c. 4. n. 278.* Haud secus ac feudum ignobile s. plebejum à nobili acquisitum suam pristinam retinet qualitatem, iisdemque, quibus antea erat, oneribus obnoxium manet. *Klock. d. tr. c. 14. n. 18. & 28.* Cui non obstat (1.) quod nobilitas ista realis ab initio sine per-

sonali constitui nequeat, adeoque unâ expirante & altera expirare debeat. *l. 35. d. R. J.* (2.) quod sese respectu personalis instar accessorii habere nec sine suo principali subsistere posse videatur. *l. 178. d. R. J.* Quanquam enim utraque nobilitas ab initio simul & uno aëtu concedatur, nec, personâ penitus ab eâ exclusâ, soli rei accommodari queat. *th. preced.* Ex istâ tamen simultaneâ constitutione & conjunctione satis abunde quoque colligitur, nullam aliam concedentis mentem fuisse, quam ut persona per rem & vicissim res mediante persona æquè principaliter nobilitatem accipiat, & utraque suam separatam distinctamque ab altera obtineat subsistentiam, nec imposterum una ab alterâ dependeat, quo casu oppositæ juris regulæ officium suum omninò perdunt. *Canis. in c. 42. d. R. J. in 6.* Cujus rei exemplum dari potest in obligatione duorum reorum, quorum alter interdum salva manente in alterius personâ obligatione per pactum liberari potest. *arg. l. 25. junct. l. 23. ff. d. pact.* Nob. Dn. Struv. *Ex. ad ff. 6. th. 50.* Deinde etiam novum non est, ut, quæ semel utiliter constituta sunt, durent, licet ille casus extiterit, à quo initium capere non potuerunt. *l. 85. §. 1. d. R. J. l. 140. §. 2. d. V. O.* Sunt autem istiusmodi jura potissimum (1.) quod vasallus s. possessor de feudo nobili, pro quo Domino suo præstat servitia, collectas solvere regulariter non teneatur *Tiraq. d. tr. c. 20. n. 164.* *Modest. Pist. cons. 9. n. 49. Vol. 2. latè Klock. d. contrib. c. 14 sect. 1. n. 12. & sect. 2. n. 1. cum seqq. ubi etiam unam vel alteram limitationem subjungit.* (2.) quod talia feuda etiam si in investitura nihil de eo sit dictum, nihilominus vel territorialè superioritatè, vel regalia (*hac duo enim differre probat Reink. d. tr. p. 1. cl. 5. c. 2. n. 41. & cl. 4. c. 16. n. 29. Klock. d. contrib. c. 3. n. 15 2. & seqq.*) vel denique omnimodam jurisdictionem annexam habeant. *Guid. Pap. decis. 385. n. 1.* Cum enim ex solâ qualitate vasalliticâ inferri nunquam possit, quod quis ratione rei in feudum acceptæ Jurisdictioni Domini subjiçatur. *vid. th. 4. in med.* ideò necesse est, ut illa, quam hætenus ipse Dominus in territorio istius feudi exercuit, Jurisdictio unâ cum feudo in vasallum quodammodo transeat, & ipse quandam *autoregalias* speciem in illo præ se ferat. Secum namque pugnare videtur, uno eodemque respectu & vasallum & subditum esse.

Hinc

Hinc si cum reservatione territorialis superioritatis vel (ratione feudi nobilis in specie ita dicti) superioris s. altæ Jurisdictionis feudum sit concessum, ita ut non tam ad servitia feudalia, quam onera realia aliaque, quæ subjectionem quandam important, ipsi Domino investienti respectu istius feudi ab eo accepti sit obstructus, verum nobilis feudi nomen vix merebitur. *add.* Guid. Pap. *decis* 386. Klock. *d. contrib. c. 14. n. 18. & 28.* Quamvis è contrario à concessione omnimodæ Jurisdictionis vel mixti & meri imperii ad feudum nobile concludere non liceat. Aliàs namque etiam ille imperii princeps, cui nobilitandi potestas non est, castrum, quoddam vel pagum cum superiore & inferiore Jurisdictione, concedendo nobile feudum constituisse dicendum foret, id quod ea, quæ *th. preced. 5.* dicta sunt, non admittunt. Præterea quoq; (3.) ii, qui istiusmodi feuda ab imperatore & imperio immediate possident, eorum intuitu, licet non sint status imperii, nihilominus tamen constitutionibus imperii fruuntur & quoad illa in Camerâ conveniri debent. *Gail. d. arrest. c. 6. n. 9. add. tamen th. 9. & 12.* Unde nobiles quosdam aliàs Landsassios ratione aliquorum bonorum, quæ *Sattelgüter* dicantur, singulariter in hoc, ut ratione illorum ipsis processus in Camerâ decernantur, privilegiatos esse testatur *Gylm. symph. T. 3. t. 235.* *Wehner. Obs. pract. voc. Sattelgüter. Ruding. 4 O. 37.* Quo minus verò propter hæc ipsi rei inhærentia jura personam ignobilem tale feudum acquirentem sine novâ concedentis voluntate nobilitas sequatur, præter supra dicta *th. 1.* etiam illa adhuc obstat ratio, quod ita paulatim summæ majestatis jura non sine ipsius gravi præjudicio & Reipubl. detrimento minuerentur. Dum non amplius, ut deceret, nobilitas virtute, sed pecuniâ æstimaretur *Tiraqv. de nob. c. 7. n. 14. & nemo faciliùs quam divites rustici adeoq; planè indigni ad hanc dignitatem aspirare possent. Gylm. Symph. T. 4. p. 1. V. 30. n. 76.* Cum tamen iis solùm nobilitatis jura sint tribuenda, quos virtutum probant ornamenta, honorumque decorant insignia *per l. fin. C. d. stat. & imag. l. 11. §. 1. ff. d. muner. & honor.* Quo nomine maximè laudandus Dux ille, à quo quispiam sub rusticis moribus & vita incultâ nobilitatem petens tale responsum tulisse fertur:
Divi-

Divitem te facilimè possem facere, nobilem nunquam possem.
Tiraqv. *d. nobil. c. 6. n. 25. in fin.* Et hoc adeò procedit, ut nec ab
ipso summo principe noviter de hoc feudo investitus vasallus
nobilitate donatus præsumatur. Cum enim ea, qua *th. preced.*
allata est, ratio hic omninò cesset & huic rei jura illa non demum
sint conferenda, sed ex primâ constitutione ipsi adhuc insint, id-
eoque etiam id, quod suprâ de nobilitandâ simul personâ dictum,
locum hîc sibi vindicare non poterit. Et quamvis de jure feudali
Longob. aliud dicendum videatur propter generalia verba *d. 2. f.*
10. pr. Et in Saxonîâ quoque in feudis regalibus observetur. *Lehn.*
c. 21. in fin. ib. Es erhöhet nichts des Mannes Schild noch seinen
Adel / denn Fahnenlehn / ob ihme das geliehen wird. Matth.
Coler. *decis 203.* Goth. Ant. *Disp. feud. 1. th. 6. lit. b.* Huic tamen no-
stri imperii consuetudo, cujus mentio *d. th. preced.* facta, hodiè
prorsus repugnat, secundum quam de hisce feudis simpliciter in-
vestiti Inhaber der Herrschafft &c. rectè appellantur à Gail. *de*
Arrest. c. 6. n. 9. Quoniam itaque non minus ignobilibus & ple-
bejis, quam nobilibus feuda nobilia sibi comparare & possidere
licet. Tiraqv. *d. nobil. c. 7. n. 14.* Hippol. à Collib. *in nobili suo n. 28.*
Hinc etiam à possessione eorum certum nobilitatis argumentum
desumi nequit. Gylm. *T. 4. p. 1. V. 30.* Nec enim aliquid probat
hoc esse, quod ab eo contingit abesse. *l. 10 C. d. probat.*

II X. Expositâ hæctenus feudi nobilis consti-
tutione, & naturâ sequitur ut de *judice* potissi-
mum dispiciamus, coram quo quisque, si opus
est, jus suum, quod propter istiusmodi feudum
sibi competit, persequi & ab alterius injuriâ vin-
dicare possit.

Ordinis equidem & materiæ ratio exposceret, ut totam per-
sequendi rationem, alterum illud juris cognoscendi membrum,
Nob. Dn. Struv. *Exer. ad ff. 1. th. 45.* quod in iudicio feudali consti-
tit & præter judicem etiam actionem Domino vel Vasallo com-
petentem modumque procedendi includit. Nobil. Dn. D. Struv.
Exer.

7.
Ex feud. 1. th. 10. plenè pertractaremus. Quoniam tamen feuda nobilia reliqua duo cum aliis feudis communia habent, & jam satis enucleatè tradita peti possunt ex *Dn. Struv. Diss. feud. ult. th. 2. & 10. cum seqq.* ideoque negligentiae vitium nos incururos esse non speramus, si, ne disputatio nostra nimium excreseat, ista tanquam superflua omittamus, & ex hisce iudicem solùm, quippè qui feudis regalibus maximè singularis esse videtur, aliquantò latius nunc contemplemur.

IX. *Qui, si controversia de feudis regalibus immediatè ab imperio dependentibus inter duos imperii vasallos incidat, hodiè est ipse imperator.*

Reink. d. p. 1. cl. 4. c. 19. n. 41. & seqq. & quidem adeò, ut non solùm Camera Imperialis, utut aliàs supremum imperii sit tribunal, ab ista feudorum majorum dijudicatione penitùs excludatur. *Ord. Camer. p. 2. t. 7. ubi dicitur: Ob auch Sachen vörfielen/ Fürstenthumb/ Herzogthumb/ Graffschafft &c. belangend/ so vom Reich zu sehen rühren/ so einem Theil gänzlich und endlich abgeprochen werden sollen/ derselbigen Erkänntnis wollen wir der Keyserl. Majestät/ oder ihrer Lieb und Keyserl. Majestät abwesen/ Uns/ als Römischen König vorbehalten haben. R Imper. d. An. 1521. tit. der Römischen Keyserlichen Majestät Regiment.* *Rosenth d. c. 12. c. 1. n. 30. Gail. 1. O. 1 n. 31. Reink. d. c. 19. n. 6.* Sed nec vicariis imperii de hisce feudis cognitio competat, sed futuro imperatori reservari debeat. *A. B. tit. 5. ausgenommen der Fürsten Fahnenlehn/ denn derselben Lehn Vergleichnus behalten wir einem Keyser und Römischen König bevor. multò minus autem repudiato imperatore in arbitros de iis compromitti possit arg. 2. f. 15. S. ult. & 46. in fin. Reink. d. c. 19. n. 104. & seq. Myler. d. princip. & stat. imp. c. 20. p. 210. add. Rosenth. d. feud. c. 9. concl. 22. n. 4.* An verò etiam exclusis paribus Curiae seu Principibus imperii ipse solus hujusmodi causas decidere possit, nec necessitate juris eos adhibere teneatur, dubio non caret? Nos exercitii gratià affirmativam defendere conabimur cum

C

Reink,

Reink. d. c. 19. n. 19. & seqq. Carpz. d. Leg. Reg. c. 9. sect. 12. n. 27.
Confer. instr. Pac. art 5. n. 20. § **den Gerichtlichen Proceß**
in fin. quippe quam etiam feudorum moribus congruere patet
ex 2. f. 34. pr. & 1. f. 18. pr. Diff. Limn. d. jur. publ. l. 2. c. 9. n. 32. &
54. cum alleg. Porro etiam occasione verborum: **gänzlich und**
endlich. quæ d. tit. 7. expressè sunt inserta, quæritur. (I.) Num
etiam in possessorio solus imperator exclusâ Camerâ de hisce feu-
dis iudicet? Negativæ namque inhærentes dicunt, ob hanc ipsam
causam vocem **gänzlich** adjectam fuisse, ut excludatur possesso-
rium, eò quod sententia in eo lata, licet ex quorundam opinione
pro definitiva habeatur. Gail. l. O. 7. n. 4. non tamen per eam
parti victæ statim res omninò abjudicetur, sed ipsi ad petitorium
regressus detur. Reink. d. p. 1. cl. 4. c. 19. n. 51. E contrario vero af-
firm. sequentes præcipuè nituntur (1.) generalialitate textus, & quod
etiam in isto vocula **gänzlich** satis vim suam exerat, quando alte-
ra pars à possessione penitus repellitur ita, ut primâ petitione
planè explosâ, proprietatis iudicium intentare necesse habeat,
si modò aliquid velit & possit suâ intentione consequi. Arum.
Disc. 3. ad Aur. Bull. th. 42. (2.) quod aliàs ille, qui de possessorio
cognoscit, etiam petitorium in fraudem Imperatoris ad se tra-
here posset, cum unum alterius sit præparatorium Gail. l. O. 35.
n. 11. & continentia causæ non sit dividenda, sed propter conne-
xitatem coram uno iudice terminanda. l. 10. C. d. iudic. c. 1. in
med. 8. d. seq. poss. Nob. Dn. Struv. Exerc. ad ff. 9. th. 54. ut adeò
absurdi evitandi gratiâ vox **gänzlich** non aliter quam latè intel-
ligi possit. vid. Magnificus Dn. Richter Preceptor atque Patronus
meus omni honoris & observantiæ cultu etatè prosequendus. Cent.
reg. jur. l. n. 25. ad quod (3.) etiam facit, quòd sec. rectius sentien-
tes aliàs quoque in omni causa feudali non minus possessorium,
quam petitorium coram Domino vel paribus intentari debeat.
Nob. Dn. Struv. d. Ex. ult. th. 4. Gemmel. comp. jur. feud. part.
11. pag. 130. vers. consequenter quæritur. Et huic posteriori opi-
nioni tanquam veriori etiam nos hac vice subscribere non vere-
mur cum Limn. d. c. 9. n. 78. Longius aberrare videntur illi, qui
(II.) dictum verbum **gänzlich** ad ipsum corpus & quantitatem rei
controversæ referentes dubitare volunt: An, si non de integro
feudo

7
feudo regali, sed certâ saltem ejusdem parte contendatur, adhuc quoque solius imperatoris sit cognitio? Hanc enim dubitandi rationem reliqua *d. t. 7.* clara verba facillè diluunt, utpote quæ non illum, quem *diff. volunt*, sensum præ se ferunt, sed qualitatem sententiæ decisoriæ & privatoriam unicè respiciunt. *vid. Reink. d. c. 4. n. 100.* Et hoc, quod hæctenus de iudice feudi regalis immediati diximus, obtinere etiam in regalibus separatim in feudum ab imperatore datis, licet forsan respectu feudi minoris dignitatem regalem annexam non habentis alicui sint concessa. *Cap. Ferdin. III. art. 25. verb. der darüber (Zollregalien) einfallende Streit-entscheidung vor niemand anders als uns gehörig.* *Reink. d. c. 19. n. 49.*

X. Quod si verò de feudis non regalibus s. minoribus immediatis duo inter se contendant, Cameram Imperialem iudicem competentem esse plurimi statuunt, ita tamen, ut Imperator cum Camera hoc in casu concurrat & præventioni locus existat.

Rosenth. d. feud. c. 12. concl. 1. n. 27. & seqq. Gail. 1. O. 29. n. 3. & seq. & O. 121. n. 3. novissimè Myler. d. princip. & stat. imp. c. 20. pag. 209. ex hæc potissimum ratione, quod in *alleg. tit. 7.* tantùm causæ feudorum imperii regalium exceptæ legantur, earumque cognitio non tam ob qualitatem feudalem, ratione cuius per se & naturâ suâ ad Dominum feudi spectat, quam propter dignitatem & gravitatem istis feudis inhaerentem soli imperatori in signum præeminentis superioritatis sit reservata, *Reink. d. c. 19. n. 67.* quod cum cesset in aliis feudis minoribus, ideoque etiam lites de hisce feudis orientes coram Camerâ ventilari ab eaque terminari posse, non quidem tanquam ab ordinario loci, sed ut iudice feudali, vices ipsius Cæsareæ majestatis tanquam Domini feudi sustinente, eamque in administratione justitiæ referente. *Ros. d. n. 27.* Ab hæc autem sententia recedunt alii, horum, perinde ut regalium, iudicem solum imperatorem constituentes,

quos cum suis rationibus refert Limn. *d. lib. 2. c. 9. n. 159. & seqq*
ut ferè imperatoriâ decisione hac in re opus esse videatur.

XI. Hæc ita in feudis immediatè imperio
subjectis obtinent: De cæteris namque, quæ
mediatè imperio subsunt, inter duos vasallos
orta contentio non à solo feudi Domino, sed ad-
hibitis simul paribus curiæ determinari debet.

Quamvis enim jus feudale Jurisdictionem istam cuilibet
feudi Domino tribuat *2. f. 55. §. præterea. c. 5. X. d. judic. c. 6. d. for.*
compet. Illam tamen, ut ex aliis locis apparet, simul inter feuda
dignitatis tam regalia, quam in specie nobilia ab ipso rege seu im-
peratore concessa, & alia per Ducum, Comitum &c. subinfeuda-
tionem constituta, differentiam adstruere videtur: quod de iis
semper solius Domini, regis videlicet seu imperatoris sit cogni-
tio, nec teneatur pares curiæ in consilium adhibere. *1. f. 18. pr.*
junct. 2. f. 10. pr. vers. qui verò à principe verb. Capitaneus (ideo
forsan, quia indignum videbatur, regiam majestatem ita con-
stringi, ut lites de hisce feudis immediatè ab ipsâ profectis ob-
ortæ solâ ipsius sententiâ decidi non possint.) In hisce verò Do-
minus inferior excluso parium judicio ipse solus judicare ne-
queat. *d. vers. Præterea 2. f. 15. verb. cum suâ Curiâ Dominus. non*
obst. d. 2. f. 34. pr. verb. Cætera verò causæ apud pares curiæ. quæ
eum nullâ factâ mentione Domini priori membro opponantur,
inde videri posset, ipsum ab harum causarum dijudicatione
fuisse exclusum. Respondetur enim (1.) textum cum *d. vers. præ-*
terea esse conjungendum, causamque (2.) istius rei hanc fuisse,
quod compilatoribus juris feudalis non fuerit controversum,
ipsum Dominum posse judicare, ut videre licet ex *d. 2. f. 15.* sed
hoc solùm, an teneatur Dominus pares adhibere, id quod deci-
ditur *d. 2. f. 34. pr. & d. 1. f. 18.* in quo verba: *in judicio ex d. 2. f. 15.*
ita sunt explicanda: *à Domino instituto, & cui Dominus præ-*
est. Et istam juris feudalis de paribus adhibendis dispositionem,
cum nullo jure reperiatur sublata, quin & hodiè sit observanda,
dubi-

dubitari non debet. *arg. l. 32. C. de appell. Nob. Dn. D. Struv. Ex feud. ult. tb. 5. pr. Cujac. de feud. lib. 1. tit. 15. & alleg. à Rosen. c. 12. concl. n. 9.* Dissentiunt alii, cognitionem inter duos vasallos unà cum Domino paribus saltem eo in casu tribuentes, quando quæstio est inter duos assertos vel ambiguos vasallos, quorum uterque dicit, feudum controversum esse antiquum, & ad se tanquam agnatum spectare. *Curt. Jun. tr. feud. p. 7. q. 1. n. 6. Gemmel. comp. jur. feud. p. 2. p. 127. & alleg. à Rosenth. d. c. 12. concl. 1. n. 8. lit. b. & concl. 2. n. 17. lit. t.*

XII. Hactenus de iudice inter duos vasallos tam immediatos quam mediatos. Restat ut etiam videamus, coram quo controversia inter ipsum Dominum & vasallum finiri debeat. Et paribus Curia id munus in jure feudali deferri cum feudistis communiter asserendum videtur, sive principaliter sive per consequentiam, sive ipsum supremum feudi Dominum sive alium inferiorem causa concernat.

De lite principaliter Dominum tangente sunt textus *l. f. 22. §. ult. 2. f. 16. & 39. §. si inter. 2. f. 55. §. pen. Gail. 1. O. 1. n. 54.* quod verò idem obtineat, quando per consequentiam causa ad ipsum spectat, satis probat *tex. 2. f. 46.* in quo paribus Curia, h. e. vasallis ab eodem Domino immediato feuda tenentibus. *vid. Dn. D. Struv. Exerc. feud. 4. tb. 18.* nulla alia de causa cognitio tribuitur, quam quod in casu ibidem proposito vasallus succumbens adversus Dominum suum de evictione habeat regressum. Similis casus habetur *in 2. f. 15. add. Obrecht. d. jur. feud. l. 4. c. ult. n. 33. usq. ad n. 93.* Et hoc in tantum procedit, ut nec ipse imperator iudicium parium ejusmodi in casu effugere queat propter generalitatem textus *d. 2. f. 55. vers. præterea arg. 1. f. 13. in fin. &*

14. Ros. d. concl. 3. n. 12. Limn. d. 7. P. l. 2. c. 19. n. 76. Obrecht. d. c. ult. n. 33. Non obst. (1.) quod sicut de jure civili procurator fisci in causis ad fiscum spectantibus judicare potuerit: Ita etiam & multò magis ipsi imperatori istud licere videatur. per l. 9. ff. d. off. procons. t. t. C. ubi caus. fisc. l. 3. ff. d. his, quæ in test. del. l. 41. d. hered. instit. Præterquam enim quòd, ut ex dictis locis apparet, plerunq; non ipsi imperatores cognoverint, sed certos quosdam eam in rem judices habuerint, nemoq; regulariter in suâ causâ judex esse possit. Vid. Dn. D. Struv. Ex. ad. ff. 4. th. 55. etiam non nisi jure feudorum consuetudinario planè deficiente ad jus commune recurrere debemus. 2 f. 1. (2.) objicitur, quod cum omnis jurisdictio penes imperatorem sit, ac ipse superiorem non recognoscat, alius ejusdem judex esse non possit, quippe cui sese non submiserit. RZ. enim (1.) per instantiam, art. 5. A. B. ubi salvâ ipsius potestate supremâ Electorem Palatinum Rheni judicem sortitur. non obst. l. 4. ff. d. recept. arb. (2.) jurisdictionem istam ne in vasallo quidem, nedum in Domino subjectionem inducere. Vid. th. 4. in med. eamque (3) ex illo contractu, quo Dominus & Vasallus constituuntur, sec. mores feudorum venire, Imperatorem autem sec. jus naturale seu gentium ex contractu suo obligari dubium non est. Nob. Dn. Struv. Ex. ad. ff. 2. th. 9. Quo ipso simul etiam quodammodo removetur eorum opinio, qui d. dispositionem art. 5. A. B. etiam in causis feudalibus locum habere autumant, quos latius refutat Reink. d. reg. sec. & Ecc. l. 1. cl. 4. c. 5. Et hætenus dicta de Domino à judicandi munere hoc in casu removendo procedunt, nisi litigantes vasalli omisâ fori declinatoria jurisdictionem Domini tacitè prorogarint per l. 77. ff. d. judic. Obrecht. d. c. ult. n. 179. Rosenth. d. c. 2. n. 21. ubi varias hujus rei ampliaciones recenset.

XIII. Ut verò vel coram Domino feudi vel paribus Curia dicto modo judicium institui possit, duo insuper à feudistis requiruntur.

7.
runtur. (1.) ut de feudo sive re feudali sit contentio. (2.) ut, litigantes aut reverâ feudi illius, de quo quæstio est, Dominum & vasallum, aut unius ejusdemque Domini vasallos esse certò constet, vel isti ad minimum tales sese asserant.

Prius equidem requisitum quod attinet, illud præcisè exigi satis patet ex. 2. f. 55. *vers. præterea à junct.* 2. f. 39. §. *si inter.* in posteriori tamen etiam solam assertionem vasalliticam ad jurisdictionem hanc fundandam sufficere, proptereaque vasallum putativum non minus ac verum à Domino vel ejus curia vocatum se sistere debere ob text. 2. f. 15. *in fin.* & 46. *in fin.* negari non potest. *eo tantum excepto, quod, ubi cum Domino lis intercedit, adeoq; paribus cognitio competit, litis ordinanda gratia vasallus iste putativus insuper ab ipsis improprie prius investiri debeat, quo nim. ejus pares efficiantur* 2. f. 20. *non obst. d. 2. f. 39. vers. sed si nihil.* *Vid. Nob. Dn. Struv. d. Ex. feud. ult. th. 7. in fin.* Utut alii in casu, quo coram Domino lis agitari debet, dissentiant, putantes, non nisi inter vasallos, quorum uterque aliud adhuc feudum ab eo tenet, ejusdem cognitionem consistere posse. *Obrecht. d. l. n. 123. & 138.*

XIV. Cæterum si unum ex hisce requisitis prorsus deficiat, nec utrumque simul concurrat ita, ut vel de re allodiali, vel inter eum qui v. g. expectativam solum in feudo habet, vel inter vasallos non ab eodem Domino feudum recognoscentes quæstio vertatur, jurisdictio ista feudalis fundari nullo modo potest, sed iudex loci ordinarius erit ad eundem.

Nob.

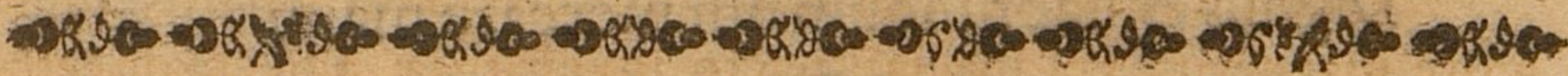
Nob. Dn. D. Struv. *d. Ex. ult. tb. 7. pr. Obrecht. d. l. 4. c. ult. n. 93. & 107. it. 134.* Myns. *i. O. 99. & 5. O. 75.* Rosenth. *d. c. 12. concl. 2. n. 8, 11. & 12. cum seq.* nisi forsan Domino feudi ordinaria loci Jurisdictio simul competat, quo casu, an controversia feudalis sit, nec ne, parum attenditur. Curt. Jun. *p. 7. n. 9.* Rosenth. *d. concl. 2. n. 60. & ibi alleg. lit. 7.*

XV. Non tamen è contrario positis istiusmodi requisitis statim hinc consequitur, quod Dominus vel pares in dictis casibus necessario cognitionem subire debeant litesque feudales ipsimet dirimere cogantur.

Quod si enim vel (1.) tam Domino quam vasallis alium adire placuerit, vel speciali pacto investituræ adjecto de certo iudice sibi prospexerint, de quo Obrecht. *d. l. 4. c. ult. n. 115. & 162.* Rosenth. *d. c. 12. concl. 2. n. 52.* vel (2.) in provincia quadam aut curia consuetudine vel privilegio aliquo singulares sint constituti iudices feudales, ut: quando in hac vel illa Curia Dominus, vel Dominus & pares conjunctim iudicem constituunt feudalem aut curtis vulgò: *einen sehen oder Mannrichter* / ita tamen, ut is sit quasi præses parium, hi verò ejus scabini & adfessores. *Vid. Rosenth. d. concl. 2. n. 43. & seq.* Obrecht. *d. c. ult. n. 164.* quomodo à nobilibus circuli franconici singulare consilium sive iudicium equestre *Ritterrath* constitutum & à Rudolpho II. imperatore confirmatum esse testatur Wehn. *obs. pract. voce Kreisstag vers. überdiß hat löblich 2c.* aut (3.) Dominus feudi pares Curie planè non habeat, (4.) alter litigantium eos in testes produxerit (5.) Dominus vel pares curiæ ex justa & probabili causa ut suspecti recusentur Obrecht. *d. c. ult. n. 106. & seqq.* aut Denique (6.) dicti iudices in administranda iustitia nimis sint negligentes. Tunc certè quatuor hisce posterioribus casibus quandoque ad ordinarium loci, quandoque etiam ad superiorem; prioribus verò ad iudicem specialiter electum lites feudales pertinere ambigendum non erit.

erit. *Vid. dd. Aut. Nob. Dn. Struv. d. Ex. ult. th. 7. in fine. Curt. jun. p. 7. n. 14. Gemmel. comp. jur. feud. p. 11. pag. 130 pr. Et hæc de judice primæ instantiæ: Porro etiam aliquid dicendum, adhuc esset de judice secundæ instantiæ sive appellationis, sed cum non solum ob quæstionem illam præjudicialem supra in thes. 10. nondum decisam quodammodo suspendendum sit judicium, sed etiam text. 1. f. 22. & quæ habet Gail. 1. O. 1. n. 56. & 2. O. 156. Myns. 5. O. 5. & 90. n. 3. Rosenth. d. c. 12. concl. 20. generalem quandam hac de re instructionem suppeditent, ideoque pauca hæc ex istâ intricata alias nec tamen plenè ul- libi elaborata feudorum nobilium materiâ delibâsse hac vice sufficiat.*

S. D. G.

SI datur insignis virtutis palma valenti
 Solvere belligerâ Gordia vincla manu:
 Hæc quoque danda tibi, cui tot superare labores
 Vis fuit, & nodos solvere jure graves.
 Ergò Diva Themis meritos mox reddet honores,
 Ingenioque feret præmia digna tuo.

Cl. Dn. Respondenti honoris & amoris ergò gr. f.

Christoph Philip Richter D.
 Com. P. C. Prof. P. Fac. Jur. Se-
 nior, & p.t. Decanus.

Mulnera ruricolæ plenis dum fundit habenis
 Distendens spicis borrea flava Ceres
 Ingenii tu dona tui diffundis Amice,
 Et doctò Themidos pectore sacra doces;

D

Hinc

45
 1300

Hinc etiam Themis alma tibi sua dona refundet,
Et dabit è pleno pramia larga sinu.

Gratulor, Et magno cedent tibi pramia honori,
Quae tibi pro meritis donat amica Themis!

Clariss. Dni. Candidato Consobriño &
amico suo singulariter dilecto
ex animo gratulatur

Georgius Adam Struve

D. J. U. Prof. P.

Parrhasii ingeniosa manus sibi jura tabellæ
Vindicat, ars fundo dignior ipsa suo est. * §. si quis. 34. Inst. de R. D.

Tu mihi Parrhasius, feudum dum nobile pingis,
Dignus es, hac fundum qui mereare manu.

Officii gratiâ scripsi ex tempore

J. Strauch D. Præses.

Non spes, non votum, non somnus praeat honores;
Ast hoc conciliant sudor durique labores.

Qui cupit optatam metam contingere, certet;

Nam nisi certantis cingunt sua tempora lauro

Ardalides Musæ, quoniam virtutis amara

Est via, spissis Et semper circumdata septis.

Et nemo fructus dulcem gustare meretur

Virtutis, qui non ventos perpeffus Et imbres.

Cum sic Aonidum Musarum castra secutus

Haectenus Astrae soboles: Clarissime Fautor,

Ut decet egregium pietatis Et artis Alumnum.

Continuo aggressus nodosi dogmata Juris,

Et solidos legum studiosè evolvere nexus.

Pramia nunc igitur curis studioq; fideli

Digna tuo capies, rubram capitig; coronam

Imponet Patrum series dilecta Lycæi.

Hinc

Hinc quoniam quivis ipsi gratantur amici,
Guttare non rauco dicentes júbila læta.
Cur ego conticeam? Votis ardentibus oro
Terrarum Dominum, cui parent omnia soli,
Ut Tibi collatum jam ritè secundet honorem.
Vive valeque diu: Pondus Deus addito Votis.

Quod faustæ gratulationis ergò Dn. Docto-
rando apponere voluit ac debuit

Johan. Christophorus Hartmannus

Saxo-Hennebergicus Stud. Phil.

Imperii Moderator iis insignia Feudi
De Regno benè qui demeruère dicat:
Sic Themis & merito semper sua præmia confert,
donaque pro magno digna labore parat.
Ut quoque nunc capias insignia splendida Juris,
stamine de feudo Te meruisse probas.
Nec nisi ritè probas: felices gratulor ausus,
& faveat cœptis Numina sancta precor.

Gratulationis ergò pauca hæcce Clarissimo
Dn. Doctorando, Cognato suo plurimum
honorando scribere debuit

Johann. August. Struve.

Utm, quid sit, doctè pertractas, Nobile Feudum,
Ingenium prodis nobile ritè Tuum!
Nobilibus studiis hos Nobilitatis Honores
Quarere, cura Tibi nobilis una fuit:
Nobilis in præsens eadem est Tibi cura. Labori
Nobilis, hinc, Feudi portio, cedat Honor.

Brevibus hisce Dno Cognato Suo, nobili hoc themate
nobiles Doctoris in Utroque Jure Hono-
res ambienti adplausum venit

Christophorus Bartholdus Struve

Parthenopolitanus Saxo.

Est

Est labor, est ingens, & fermè maximus, ante
Quàm quis scrutetur sinuosa volumnia juris,
Nec non supremus juris, qui sperat honores,
Impendendus: sed tandem labor omnia vincit
Improbis, atque suos viridi Themis alma coronâ
Cultores cingit; quod tu quoque, Frater amande,
Testaris, qui nunc spaciola ferè æquora juris
Eminus multos sudasti strenuus annos,
Adque ad pergratum meriti jam littus honoris
Jure capeffendum, quæ sit natura vasalli
Nobilis, ac ejus hodie, quæ jura revelans
Discutis. hisce tuis insta, Deus annuat illis,
Cœptis, mox capies certissima feuda Themistos,
Illaque Te fidum cupit investire vasallum.
Laudo tuos ausus: tantos benè vertat honores,
Hoc præcor, hoc voveo, quod faxit & almus Jova.

*Hæc
Venâ non amanâ
Mente tamen serenâ
& ex fraterno affectu adjicere voluit*

Johan Caspar Hummel.
Schleus. Fr.

F I N I S.

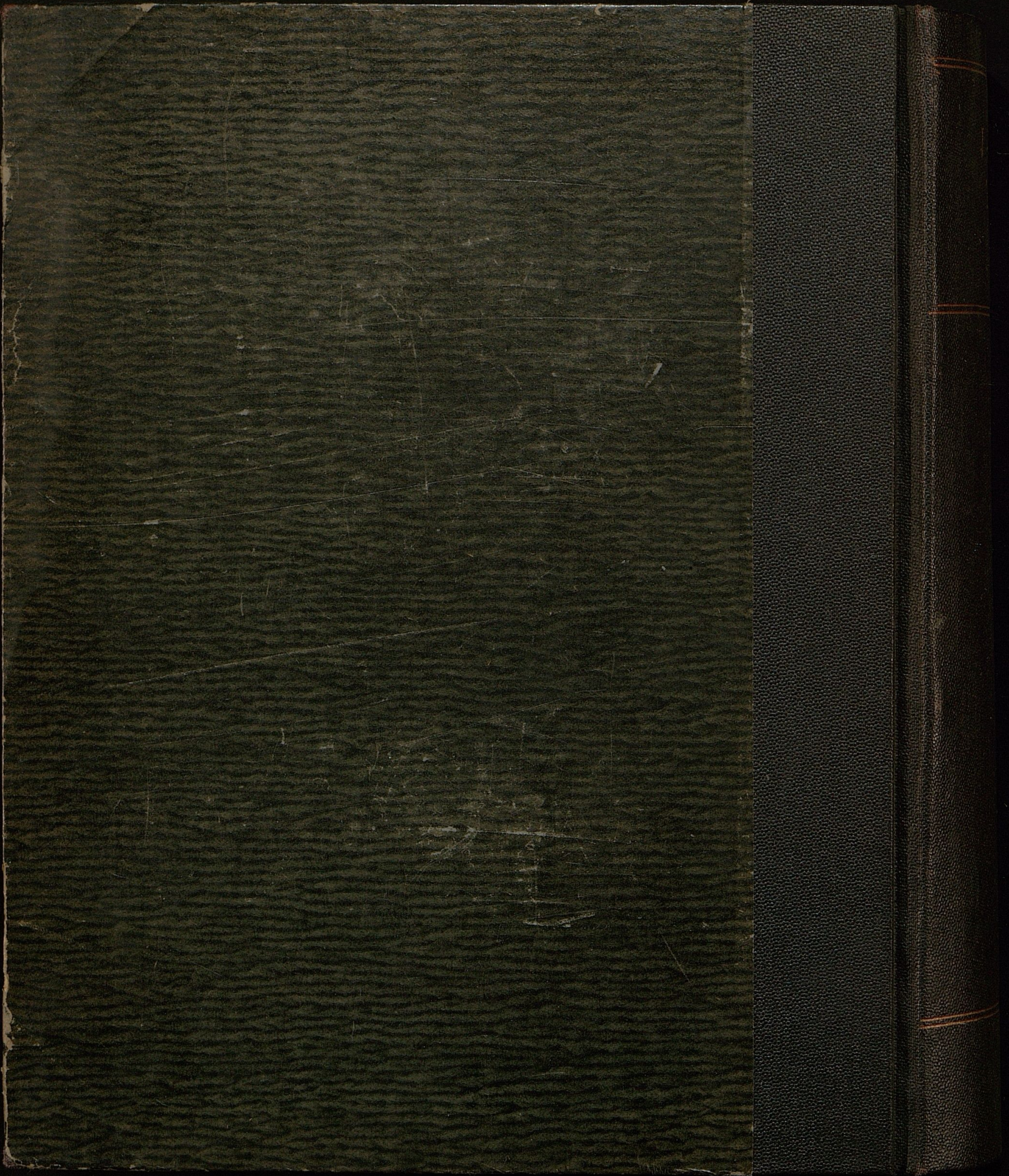
ULB Halle
005 125 669

3

2017

THESES JURIDICÆ
DE
FEUDO NOBILI,

1657/10
b47
12

Quas
D. O. M. A.
Ex decreto & autoritate Magnifici & Nobilif-
simi Jctorum Ordinis in Illustri Salanâ,
PRÆSIDE
VIRO NOBILISSIMO, AMPLISSIMO, CON-
SULTISSIMO ATQVE EXCELLENTISSIMO
DN. JOHANN. STRAUCHIO,
Jcto & Antecessore hujus Academiae Celeberrimo,
Consiliario Saxonico, in supremo judicio Ducum Saxo-
niæ & Scabinatus Adfessore gravissimo, &c.

*Domino Præceptore atque Promotore suo
summoperè observando.*

Disputationis inauguralis loco
PRO LICENTIA

Summos in Utroque Jure honores & privilegia
Doctoralia rite capessendi
publico eruditorum examini submittit

ALEXANDER Hummel

in Auditorio Jctorum,
Ad d. 25. Jul. horis ante & pomeridianis.

JENÆ,
Typothetâ SAMUELE KREBSIO,
ANNO M. DC. LVII.

14.

45

